

Ι50ς

Πανελλήνιος Μαθητικός
Διαγωνισμός Λογοτεχνίας

“Σοφία Φίλντιση-Το δέντρο της Σοφίας”

- ΔΙΑΚΡΙΘΕΝΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ
& ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ
- ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ
- ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΑΦΗΓΗΣΗΣ

Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός Λογοτεχνίας
 “Σοφία Φίλντιση - Το δέντρο της Σοφίας”

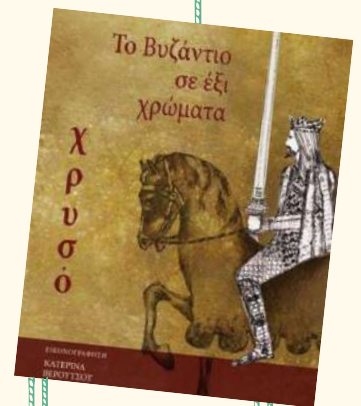
Με αφορμή τον 15ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Λογοτεχνίας «Σοφία Φίλντιση – Το δέντρο της Σοφίας», μαθητές από δημόσια και ιδιωτικά Δημοτικά Σχολεία της Ελλάδας, είχαν την ευκαιρία να εκφραστούν δημιουργικά σε μικρούς λογοτέχνες και καλλιτέχνες.

Τιμώμενη συγγραφέας του φετινού διαγωνισμού ήταν η Μαρία Αγγελίδου, της οποίας το έργο αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για τους μαθητές, ανάλογα με την ηλικιακή τους βαθμίδα. Οι μαθητές της Α' και Β' Δημοτικού ταξίδεψαν στον κόσμο της μυθολογίας μέσα από το βιβλίο «Άθλοι του Ηρακλή 2», ενώ οι μαθητές της Γ' και Δ' Δημοτικού εξερεύνησαν τη δύναμη της γνώσης και της ανακάλυψης με το έργο «Καράβια που ταξίδεψαν την περιέργεια». Οι μεγαλύτεροι μαθητές της Ε' και ΣΤ' Δημοτικού καθώς και της Α' Γυμνασίου, γνώρισαν την ιστορία και τον πολιτισμό μέσα από το βιβλίο «Το Βυζάντιο σε έξι χρώματα».

Παράλληλα, οι μικρότεροι μαθητές αποτύπωσαν τη φαντασία και την ευαισθησία τους μέσα από εικαστικές δημιουργίες, δίνοντας μορφή και χρώμα στις ιδέες και τα συναισθήματά τους.

Στις σελίδες που ακολουθούν παρουσιάζονται τα διακριθέντα λογοτεχνικά κείμενα και τα έργα ζωγραφικής των μαθητών που συμμετείχαν στον διαγωνισμό. Τα κείμενα διατηρήθηκαν στην αυθεντική τους μορφή, με μόνο τις απαραίτητες διορθώσεις σε ορθογραφικά λάθη, ώστε να αναδεικνύεται η γνήσια φωνή και η δημιουργικότητα των παιδιών.

Ευχόμαστε να απολαύσετε, όπως κι εμείς, ένα ξεχωριστό ταξίδι στον κόσμο της λογοτεχνίας και της τέχνης, μέσα από τη ματιά και την ψυχή των μαθητών.

Κριτική Επιτροπή

Θερμές ευχαριστίες απευθύνονται στα μέλη της κριτικής επιτροπής για την πολύτιμη συμβολή τους στην αξιολόγηση των έργων. Με την εμπειρία, την ευαισθησία και την αφοσίωσή τους, στήριξαν ουσιαστικά τον διαγωνισμό, αναδεικνύοντας τη δημιουργικότητα και τη φαντασία των μαθητών.

Η συμβολή τους υπήρξε καθοριστική για την επιτυχία της διοργάνωσης.

Παναγιώτης Ραζής
Εικονογράφος

Μαρία Σκαμάγκα
Συγγραφέας

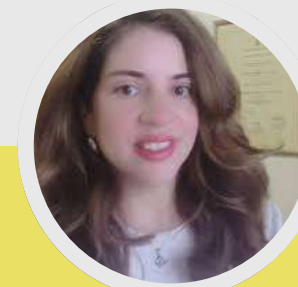
Μαίρη Μπιρμπίλη
Εκπαιδευτικός-Συγγραφέας
Ιδρυτικό μέλος Elnirlex

Σοφία Παπαδοπούλου
Εικονογράφος

Παναγιώτης Καραμούζης
Εκπαιδευτικός - Συγγραφέας

Παναγιώτα Φλεβάρη
Δικηγόρος-Συγγραφέας

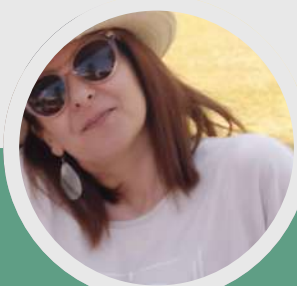
Φίλη Ντόγκα
Εκπαιδευτικός - Συγγραφέας

Σταυρούλα Γρουσουζάκου
Εκπαιδευτικός

Μιχαήλ Κουσουλάκος
Εκπαιδευτικός

Ελένη Μανέα
Εκπαιδευτικός

Σοφία Λάμπρη
Εκπαιδευτικός

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Παναγιώτης Γενάρης "Ας σώσουμε τα ζώα"	σελ. 5
Ιωάννα-Μαρία Παιδή "Η απόδραση των караβιών".....	σελ. 7
Λυδία Κορώνη "Μια περιπέτεια ενός караβιού".....	σελ. 9
Λυδία Κορώνη "Ένα αγκυροβολημένο караβι"	σελ. 11
Παναγιώτα Κολομπρατζίδου (Εικαστική δημιουργία).....	σελ. 12
Ντάριους Σεβάστιαν Γκεοργκίου "Η περιπέτεια πηγή του ταξιδιού μου".....	σελ. 13
Ελένη Κονταξάκη "Καράβι από χαρτί".....	σελ.15
Ελένη Βακάκη "Το караβι των χαμένων πραγμάτων".....	σελ.15
Βασίλειος Αλουμάνης "Το μαγικό караβι στη Χώρα των Ονείρων".....	σελ. 16
Μαργαρίτης-Μιχαήλ Κλάρας (εικαστική δημιουργία).....	σελ. 17
Μαρία Τζιάστα (εικαστική δημιουργία).....	σελ. 17
Βασιλική Μπρούσκαρη "Έγκαινιάζοντας την Τεγέα"	σελ. 18
Ανδριάνα Χαραλαμπάκου "Τα εγκαινία της πόλης μου"	σελ. 19
Ελένη-Νεφέλη Τσατσάκου " Η Κωνσταντινούπολη μιλά".....	σελ. 21
Αγγελική Χάντη (εικαστική δημιουργία).....	σελ. 23
Γεώργιος Κοντάκος (εικαστική δημιουργία).....	σελ. 23
Κατερίνα Πατρίκαλα "Η πόλη που ονειρεύτηκα".....	σελ. 24
Μαρία Τσώνη "Χρυσή πόλη: Μια ιδανική πόλη του "σήμερα", του "αύριο", του..."πάντα"	σελ. 26
Κωνσταντίνα Χαριτάκη.....	σελ. 28
Μιχαέλα Κωλέττη "Μια περιπέτεια στο Βυζάντιο".....	σελ.30
Αποτελέσματα Νοηματικής Ανάγνωσης	σελ. 32
Αποτελέσματα ψηφιακής αφήγησης Α' Γυμνασίου	σελ. 33

Ας σώσουμε τα ζώα

Μια φορά στο μυαλό μου υπήρχε ένα καράβι που λεγόταν Ζωοστέκι. Η δουλειά αυτού του καραβιού ήταν να πάει στην Αυστραλία και να γιατρέψει όλα τα ζώα που έπαθαν κάτι κακό εξαιτίας των ανθρώπων. Πάνω σε αυτό το καράβι υπήρχαν δύτες, κτηνίατροι, μάγειρες, γιατροί, ναύτες, ένας καπετάνιος και όλοι ήταν πολύ σπουδαίοι για όλα τα πράγματα που είχαν να κάνουν για τα ζώα.

Το πρώτο ζώο που συνάντησαν ήταν ένα καγκουρό που είχε σπάσει το πόδι του εξαιτίας κάτι παιδιών που του πετούσαν πέτρες. Οι κτηνίατροι αφού το εξέτασαν του έβαλαν γύψο και έτσι έγινε καλά. Όταν τα παιδιά εκείνα είδαν αυτό που έγινε κατάλαβαν πως πρέπει να σκεφτόμαστε πριν κάνουμε αυτό που θέλουμε αν είναι καλό ή κακό για τον άλλον.

Μετά βρήκαν ένα κοάλα που δεν μπορούσε να κοιμηθεί επειδή οι άνθρωποι είχαν πολύ δυνατά τις μουσικές τους λόγω πάρτι. Για να το βοηθήσει ένα κτηνίατρος του έδωσε ένα σιρόπι που το βοήθησε να κοιμηθεί. Όταν οι άνθρωποι είδαν τι έγινε σκέφτηκαν ένα μήνυμα, ότι μέσα στη διασκέδαση πρέπει να σκεφτόμαστε και τον άλλον.

Αμέσως μετά είδαν έναν διάβολο της Τασμανίας που δεν είχε φάει τρεις εβδομάδες επειδή κάποιοι άνθρωποι σκότωναν τα καγκουρό, που είναι το φαγητό του και το πουλούσαν. Μόλις το είδε αυτό ένας άλλος κτηνίατρος του έδωσε ένα σιρόπι που σου δίνει δυνάμεις μέχρι να ξαναβρείς τροφή. Όταν αυτοί οι άνθρωποι κατάλαβαν αυτό που έκαναν είπαν ο ένας στον άλλον το μήνυμα που σκέφτηκαν. Όλοι το ίδιο σκέφτηκαν: τι είναι πιο καλό για εμάς τα χρήματα ή να υπάρχουν ζώα πάνω στη γη; Και όλοι μαζί απάντησαν με μια φωνή: να υπάρχουν ζώα πάνω στη γη.

Το επόμενο ζώο που βρέθηκε στον δρόμο τους ήταν μια κυβομέδουσα που δεν είχε δηλητήριο επειδή οι άνθρωποι της το πήραν για να σκοτώνονται μεταξύ τους στους πολέμους. Μόλις το είδε ο αρχηγός κτηνίατρος έτρεξε για να τη βοηθήσει. Τη βοήθησε δίνοντάς της λίγο δηλητήριο που το είχε πάρει από το εργαστήριο φαρμάκων, όπου παρασκευάζουν φάρμακα χρησιμοποιώντας λίγη ποσότητα δηλητηρίου από διάφορα ζώα. Έτσι η κυβομέδουσα θα μπορούσε να προστατεύεται από τα άλλα ζώα. Όταν οι άνθρωποι που της πήραν το δηλητήριο άκουσαν αυτό που έπαθε η κυβομέδουσα τους ήρθε στο μυαλό ότι δεν είναι σωστό να χρησιμοποιούμε τα ζώα για να βλάπτουμε τον άλλον.

Από δω και πέρα η ιστορία μας φαίνεται πως πάει καλά. Πάει όμως πραγματικά καλά; Για να ακούσουμε ένα παπαγάλο από το πλήρωμα που τραγουδάει:

«Υπάρχει ένας προδότης στο πλήρωμα, παιδιά...»

Όλοι τρόμαξαν όταν άκουσαν τον παπαγάλο να το λέει αυτό και όλοι αναρωτήθηκαν ποιος να είναι ο προδότης και τι να συμβαίνει. Κανείς όμως δε κατάλαβε ποιος είναι ο προδότης και τι συμβαίνει. Ξαφνικά εμφανίστηκε ένα καράβι με ανθρώπους που ήταν ντυμένοι σαν κακοποιοί που απέδρασαν από τη φυλακή και όντως ήταν κακοποιοί που απέδρασαν από τη φυλακή. Όλοι πανικοβλήθηκαν όταν τους είδαν. Ένας κακοποιός φώναξε:

-Έλα, υποπλοίαρχε προδοτάκια!

Αυτός που φώναξε εκείνος ο κακοποιός ήταν ο υποπλοίαρχος του πλοίου Ζωοστέκι. Μπορείτε να φανταστείτε τι είχε συμβεί. Οι κακοποιοί είχαν συνεννοηθεί με τον υποπλοίαρχο να κλέψουν το καράβι και να το πουλήσουν για να βγάλουν λεφτά.

Ανέβηκαν πάνω στο καράβι και ξεκινήσανε να παλεύουνε. Σιγά σιγά άρχισαν να χάνει το πλήρωμα του Ζωοστέκι και φοβήθηκαν ότι οι κακοποιοί έκλεβαν το καράβι τους. Λένε όμως ότι όταν κάνεις ένα καλό στη φύση, η φύση σου το ανταποδίδει. Όταν λοιπόν η κυβομέδουσα που βοήθησαν είδε αυτό που γινόταν φώναξε τα άλλα ζώα που βοήθησαν και άρχισαν και αυτά να παλεύουν εναντίον των κακοποιών. Όμως όλα αυτά τα ζώα είχαν «μαγικές δυνάμεις». Το καγκουρό έδινε δυνατές μπουιές που ζάλιζαν τους κακοποιούς για λίγες ώρες. Το κοάλα αποκοίμισε τους κακοποιούς για λίγες ώρες. Η κυβομεδουσα τους έριξε μια σταλίτσα δηλητήριο. Τέλος ο διάβολος της Τασμανίας με το χαμόγελο που έχει στο στήθος τους μετέτρεψε τους κακοποιούς σε καλοποιούς.

Έτσι πέρασαν αυτοί καλά κι ελπίζουμε κι εσείς το ίδιο.

Η απόδραση των καραβιών

Κάποτε μια μέρα του καλοκαιριού, σε ένα πολύ μικρό ήσυχο νησάκι λίγα μίλια μακριά από τη στεριά με λιγοστούς κατοίκους ήταν αραγμένα στο μικρό λιμανάκι του τέσσερα μικρά καραβάκια.

Το ένα καραβάκι το «Μπλε» ήταν τολμηρό και γενναίο. Το δεύτερο το «Κόκκινο» ήταν τεμπέλικο, το τρίτο το «Κίτρινο» το γκρινιάρικο και το «Άσπρο» το έξυπνο και σοφό.

Τις καθημερινές που δεν υπήρχε κόσμος πολύς στο νησί τα καραβάκια βαριόταν δεμένα στο λιμανάκι. Τα Σαββατοκύριακα έκαναν τη μεταφορά τους μέσα στη μέρα πολλές φορές από το νησάκι στη στεριά και πάλι πίσω.

Ένα βράδυ το «Κίτρινο» καραβάκι είπε:

-Τι καθόμαστε εδώ σε αυτό το ερημονήσι περιμένοντας να έρθουν οι επισκέπτες;

-Έχει δίκιο, απάντησε το κόκκινο. Βαρεθήκαμε να κάνουμε την ίδια διαδρομή πάνω κάτω τόσες φορές και να βλέπουμε τα ίδια και τα ίδια.

-Να το σκάσουμε απόψε το βράδυ, να σαλπάρουμε σε νέα μέρη για νέες περιπέτειες. Έχω περιέργεια να δω και άλλα πράγματα, είπε το μπλε το τολμηρό.

Το «Άσπρο» άκουγε σκεπτικό και είπε:

-Είμαστε μικρά καραβάκια και χωρίς καπετάνιο θα μας παρασύρει η απέραντη θάλασσα. Είναι σοφό και ασφαλές να μείνουμε εδώ στο νησί μας.

Όμως τα υπόλοιπα καραβάκια αποφάσισαν να ταξιδέψουν στην περιέργεια για να ανακαλύψουν άγνωστα μέρη. Πρώτο σάλπαρε το «Μπλε» ακολούθησαν και τα άλλα δύο και τελικά από τους ακολούθησε και το «Άσπρο».

Ταξίδευαν όλο το βράδυ όταν ξαφνικά στη μέση του πελάγους ξέσπασε μια πολύ δυνατή καταιγίδα. Αστραπές και βροντές και τεράστια κύματα σηκώθηκαν στη θάλασσα. Τα καραβάκια πάλευαν για ώρες με τα άγρια κύματα με κίνδυνο να βουλιάξουν, όμως ευτυχώς η θάλασσα ηρέμησε και κατάφεραν να συνεχίσουν το ταξίδι τους με τελικό προορισμό το εξωτικό νησί Χουβαλάεια.

Το νησί ήταν μεγάλο με πολλούς κατοίκους με αμέτρητες παραλίες, εστιατόρια, μαγαζάκια και πολλούς τουρίστες. Στο μεγάλο του λιμάνι υπήρχαν μεγάλα πλοία, κότερα κρουαζιερόπλοια... Τα καραβάκια δεν πίστευαν στα μάτια τους, κανείς στο λιμάνι δεν τους έδωσε σημασία. Βιαστικοί τουρίστες να προσπερνούν για να μπουν στα μεγάλα πλοία της γραμμής.

-Ιωάννα - Μαρία Παιδή-

-Τι κάνουμε Εμείς Εδώ; είπε το «Κίτρινο».

- Που θα βρούμε χώρο στο λιμάνι να μείνουμε, είπε το «Κόκκινο».

Το «Μπλε» ενθουσιασμένο φώναξε:

-Μη φοβάστε; Θαυμάστε τη θέα. Έχω περιέργεια να γνωρίσω όλα τα καράβια που υπάρχουν εδώ!

Όμως, το λιμάνι είχε γεμίσει με τόσα πολλά καράβια που πραγματικά δεν υπήρχε θέση για τα μικρά караβάκια που φαινόταν σαν μικρές χρωματιστές κουκίδες στο τιμεντένιο λιμάνι. Τότε το σοφό καράβι είπε:

-Φίλοι μου, τώρα που είδαμε τη Χουβαλάεια είναι καλύτερα να γυρίσουμε πίσω. Θα ανησύχησαν οι κάτοικοι που λείπουμε τόσες ώρες.

-Ποιος θα φέρνει τον κόσμο στο νησί μας; Πώς οι κάτοικοι θα πηγαίνουν στη στεριά χωρίς εμάς; είπε το γκρινιάρικο «Κίτρινο».

-Εκεί στο μικρό μας νησάκι ήμασταν χρήσιμοι για τους ανθρώπους. Εδώ κανείς δεν μας χρειάζεται, είπε το «Κόκκινο».

-Εμπρός ξεκινάμε για πίσω στο νησί μας, φώναξε το σοφό «Άσπρο».

-Και η περιέργεια για να ανακαλύψουμε άγνωστα μέρη; μουρμούρισε το «Μπλε». Το σοφό «Άσπρο» άκουγε με προσοχή τα караβάκια και είπε:

-Το ταξίδι μας στην περιέργεια κάπου εδώ τελειώνει η Χουβαλάεια, δεν είναι για εμάς. Πίσω στο νησί μας είμαστε χρήσιμοι και σημαντικοί για αυτό που κάνουμε. Οι κάτοικοι μάς φροντίζουν και μάς σέβονται. Η περιέργεια μάς βοήθησε να καταλάβουμε πως τα καθημερινά πράγματα είναι σημαντικά.

Κι αν καμιά φορά μας πει κανένα καράβι να το σκάσουμε από το νησάκι μας, εμείς θα του πούμε για όλα αυτά που ζήσαμε.

Μια περιπέτεια ενός καραβιού

Κάποτε πριν από πολλά χρόνια στις απέραντες θάλασσες υπήρχε ένα καράβι που του άρεσε να ταξιδεύει. Ήθελε να κάνει μόνο ταξίδια. Του έδιναν πάρα πολύ χαρά. Μια μέρα αποφάσισε να κάνει το πιο μεγάλο ταξίδι από ποτέ. Να ταξιδέψει όλη τη θάλασσα. Όταν το έλεγε στους φίλους του, έλεγαν:

-Δε μπορείς, είναι μακρύς ο δρόμος. Όμως, όταν του το έλεγαν αυτό ήταν όλο και πιο σίγουρο.

-Έ τότε θα πάω σίγουρα.

Μια μέρα ρωτάει:

- Ποιος θα έρθει μαζί μου;

Οι μόνοι που σήκωσαν χέρι ήταν ένα μικρό καΐκι, ο φίλος του ο γλάρος, ένα καβούρι και τρία ψαράκια.

-Ωραία τον άλλον μήνα ξεκινάμε.

Πράγματι, τον άλλο μήνα ξεκίνησαν.

-Είστε έτοιμοι;

-Ναι!!!

-Μαζέψτε την άγκυρα!!!

-Μάλιστα!

Πέρασε μία εβδομάδα από την ημέρα που ξεκίνησαν. Και ξαφνικά ξεσπάει μια τεράστια καταιγίδα.

-Φοβόμαστε, λένε τα ψαράκια.

-Μη φοβάστε θα σταματήσει.

-Ουφ!

Μα δε σταμάτησε ποτέ. Μετά από έναν μήνα, η καταιγίδα συνεχιζόταν.

-Σε λίγο θα τελειώσει, είπαν τα ψαράκια κοροϊδευτικά.

-Μα δεν...

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση του ένα τεράστιο κύμα τους πάει στο βυθό. Το καβούρι κρύφτηκε μες στο καβούκι του το καΐκι είχε χτυπήσει, τα ψαράκια φώναζαν ααααα και λιποθύμησαν. Πέρασαν τρεις μέρες και τρεις νύχτες μέχρι να βρεθούν στην στεριά.

Πού είμαστε;

-Σε ένα ερημονήσι. Λέω να μείνουμε μέχρι το καλοκαίρι για να έχει ήλιο.

-Πόσους μήνες θα πάρει;

-Οχτώ.

-Οχτώ;

--Εγώ δεν μένω οχτώ μήνες εδώ.

-Θα μείνεις θες δε θες.

-Γιατί;

-Γιατί είμαστε 996 μίλια μακριά.

-Τι;;;

-Πού μας πήγες;

-Κάπου εδώ κοντά.

-Και το μακριά σου πού είναι;

-Το μακριά μου είναι 1000 μίλια μακριά.

-Σοβαρά για 4 μίλια;

-Πέρασαν γρήγορα οι οχτώ μήνες.

-Ζήτω, καλοκαίρι φύγαμε!

-Ναι!!!

Κι έτσι συνεχίζουν το ταξίδι τους.

-Φτάνουμε στο λιμάνι;

-Ναι αλλά δεν ξέρω σε ποιο λιμάνι.

-Τι εννοείς;

-Εμ...

-Τι;;;

-Όταν μας πήρε το κύμα μας άλλαξε κατεύθυνση. Αντί να πάμε δυτικά πήγαμε ανατολικά.

-Τι πράγμα;

-Και τώρα πού είμαστε;

-Στη Χαβάη.

-Πού; Και τι κάνουμε εδώ;

-Διακοπές.

-Και στο νησί διακοπές κάναμε.

-Ε, ναι αλλά εκεί ήταν έρημο. Εδώ έχει πολύ κόσμο.

-Διακοπές εδώ, διακοπές εκεί, όλο τον χρόνο διακοπές κάνουμε.

-Ε, και δε χαίρεσαι;

-Όχι, θέλω να γυρίσω πίσω.

-Μια φορά ήρθαμε στη Χαβάη να μην το εκμεταλλευτούμε;

Όλοι είχαν ήδη τρέξει στην παραλία, εκτός από το καΐκι. Οι μέρες αυτή τη φορά για το καΐκι δεν πέρασαν γρήγορα σε αντίθεση με τον γλάρο, τα ψαράκια, το καβούρι και το καράβι που διασκέδαζαν πολύ.

- Νομίζω ότι πρέπει να γυρίσουμε πίσω.

- Εντάξει, εξερευνήσαμε όλη τη θάλασσα.

- Τέλεια!

Όμως η περιπέτεια δεν τελείωσε. Δεν είχε καθόλου κύμα, αλλά αυτό που δεν ήξεραν είναι ότι η Χαβάη έχει παντού καρχαρίες!

- Ξεκινάμε, είστε όλοι εδώ.

- Ναι.

Δέκα μέτρα πιο μέσα συναντούν έναν καρχαρία!

- Βοήθεια ένας καρχαρίας, τρέξτε, χωριστείτε.

Τα ψαράκια πήγαν με το καΐκι, το καράβι, ο γλάρος και το καβούρι μαζί. Όταν γύρισαν πίσω διηγήθηκαν την ιστορία παντού.

Ένα αγκυροβολημένο καράβι

Ένα καράβι πλέει χωρίς
να μιλά χωρίς να κοιτά.

Και να μιλήσει τι να πει;
Και να κοιτάξει τι να δει;
Ένα καράβι πλέει στα βαθιά
χωρίς μιλιά.

Στη γαλανή θάλασσα, πλέει
σιωπηλά μόνο χαμόγελα
Τη θάλασσα την αγαπά
το μικρό αυτό καραβάκι
πλάι στο έρημο νησάκι.

Κάθεται και νοσταλγεί
την παλιά του τη ζωή.
Τα ταξίδια που έχει κάνει
σε κάθε τόπο και λιμάνι.

*Παναγιώτα
Κολομπρατσίδου*

*10ο Δημοτικό Σχολείο
Αλεξανδρούπολης
(Α' τάξη)*

*Ευριδίκη-Μαρία Σδάνη
4ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας
(Α' τάξη)*

Η περιέργεια πηγή του ταξιδιού μου

Δεν ήταν λίγες οι φορές που άνοιξα πανιά στη θάλασσα, προσπαθώντας να καταλάβω τι ήταν αυτό που με τραβούσε τόσο κοντά της. Κάθε φορά που το βλέμμα μου χανόταν στον ορίζοντα ένιωθα πως κάτι με καλούσε. Ίσως η περιέργεια, ίσως η ανάγκη για φυγή, ίσως το αρχέγονο ένστικτο του ταξιδιώτη που δεν μπορεί να μείνει ακίνητος.

Ταξίδια μακρινά γεμάτα περιπέτειες ξετυλίγονταν μπροστά του σαν όνειρα. Συχνά σκεφτόμουν το ταξίδι του Οδυσσέα δεν ήξερα αν ήταν η λαχτάρα της επιστροφής, η ανάγκη της αναζήτησης που τον οδηγούσε. Ό,τι και αν ήταν, ένιωθα πως κάτι από εκείνον ζούσε και μέσα μου.

Κάθε βράδυ ταξίδευα, ταξίδευα όλο και πιο μακριά σε άγνωστες χώρες και σε ανθρώπους που μιλούσαν γλώσσες παράξενες με τα μάτια τους έλεγαν ιστορίες γνώριμες. Γνώριζα πολιτισμούς διαφορετικούς από το δικό μου, συνήθειες που με ξένιζαν και με γοήτευαν μαζί. Και αυτή η γνωριμία με το άγνωστο μου χάριζε μια βαθιά, σχεδόν ανεξήγητη ικανοποίηση.

Όσπου μια μέρα βρέθηκα σε μια παράξενη χώρα. Τίποτα δεν θύμιζε τον τόπο που ζούσα. Ο ουρανός είχε αλλόκοτα χρώματα, οι δρόμοι δεν οδηγούσαν πουθενά συγκεκριμένα και οι άνθρωποι περπατούσαν αργά σαν να μην τους αγγίζει ο χρόνος. Όλα ήταν διαφορετικά. Και τότε κατάλαβα πως αυτό το ταξίδι δεν ήταν απλώς μια περιπλάνηση στον κόσμο, αλλά μια διαδρομή προς κάτι βαθύτερο. Ίσως προς τον ίδιο μου τον εαυτό.

Προχώρησα διστακτικά μέσα σε εκείνη την παράξενη χώρα. Το πρώτο που μου έκανε εντύπωση ήταν η σιωπή. Δεν ήταν μια σιωπή άδεια· ήταν γεμάτη ψιθύρους σαν να μιλούσε ο πόνος χαμηλόφωνα σε όποιον ήξερε να ακούσει. Τα βήματά μου αντηχούσαν στο λιθόστρωτο και ένιωθα πως κάθε πέτρα κουβαλούσε μια ιστορία ξεχασμένη.

Σε μια μικρή πλατεία συνάντησα έναν γέροντα καθισμένο δίπλα σε ένα πηγάδι. Το βλέμμα του ήταν καθαρό, σχεδόν παιδικό. Με κοίταξε χωρίς να μιλήσει, σαν να με περίμενε από καιρό.

«Από πού έρχεσαι; με ρώτησε τελικά.

«Από τη θάλασσα απάντησα χωρίς να το σκεφτώ. Και ήταν η αλήθεια, ακόμα και αν δεν ήξερα πώς ακριβώς είχα φτάσει εκεί.

Χαμογέλασε και μου έδειξε το νερό του πηγαδιού. Έσκυψα και είδα το είδωλό μου να τρεμοπαίζει στην επιφάνεια. Για μια στιγμή δεν αναγνώρισα το πρόσωπό μου. Ήταν πιο κουρασμένο, αλλά και πιο ήρεμο. Σαν να είχε ταξιδέψει πολύ περισσότερο απ' όσο θυμόμουν.

Αργότερα βρέθηκα σε ένα λιμάνι χωρίς πλοία. Οι προβλήτες ήταν άδειες, μα τα σκοινιά δεμένα σαν να περίμεναν καράβια που θα έρχονταν μόνο όταν θα ήταν έτοιμοι ταξιδιώτες. Εκεί, γνώρισα ανθρώπους που δε ρωτούσαν ποιος ήμουν, αλλά τι έψαχνα. Κι εγώ για πρώτη φορά δεν είχα εύκολη απάντηση.

Το βράδυ με φιλοξένησαν σε ένα σπίτι χτισμένο πάνω στα βράχια. Από το παράθυρο έβλεπα τη θάλασσα να φωσφορίζει κάτω από το φεγγάρι. Ο ήχος των κυμάτων δεν με νανούριζε, με ξυπνούσε. Κατάλαβα τότε πως αυτό το ταξίδι δεν είχε σκοπό να με ξεκουράσει, αλλά να με αλλάξει.

Την επόμενη μέρα περπάτησα μέσα σε ένα δάσος όπου τα δέντρα έμοιαζαν να γέρνουν το ένα προς το άλλο σαν να αντάλλαζαν μυστικά. Εκεί χάθηκα. Όχι με τον τρόπο που φοβάται κανείς, αλλά με τον τρόπο που αφήνεται. Και όσο πιο πολύ έχανα το δρόμο, τόσο πιο κοντά ένιωθα σε κάτι αληθινό.

Όταν τελικά βγήκα απ' το δάσος ήξερα πως τίποτε δεν θα ήταν ξανά ίδιο. Δεν ήξερα αν θα επέστρεφα ποτέ στην πατρίδα μου, ούτε αν αυτό είχε πια σημασία. Γιατί είχα καταλάβει πως το ταξίδι δεν ήταν μόνο προς μακρινούς τόπους, αλλά κυρίως προς μέσα μου.

Και η θάλασσα εκείνη που πάντα με καλούσε δεν ήταν παρά η αρχή. Ήταν ένα ταξίδι γέννημα της περιέργειας του ονείρου μου και της παιδικής μου φαντασίας.

Καράβι από χαρτί

Έφτιαξα ένα καραβάκι
από χαρτί και μια ευχή.
Το άφησα στο ρυάκι
να ταξιδέψει στη σιωπή.

Έγραψα πάνω του «Ελπίδα»
και το 'στειλα σε μια φίλη μακριά.
Να της πει πως τη θυμάμαι
και πως την αγαπώ βαθιά.

Στον δρόμο του συνάντησε σοφούς
τον ντα Βίντσι με τα φτερά του νου.
Κι Μαρί Κιουρί λαμπερή,
φώτισε τη νύχτα με ανακάλυψη γερή.

Το καράβι μικρό αλλά γενναίο,
κουβαλά επιστήμη και φως παντοτινό.
Έχει χάρτες, φακούς και ρομπότ στο κατάρτι
και ένα πλήρωμα όνειρο πάντα σε πάρτι.

Ελένη Βακάκη

Δημοτικό Σχολείο Παλαιόχωρας Χανίων
Δ' Δημοτικού

Το καράβι των χαμένων πράγματος

Ένα καράβι μαγικό
ψάχνει πράγματα παλιά.
Παιχνίδια, λέξεις, όνειρα
και μνήμες από την καρδιά.

Βρήκε ένα γράμμα δίχως τέλος,
μια κάλτσα μοναχή,
κι ένα μπαλκόνι που 'χε φύγει
από παιδί μικρό στη γη.

Τα φέρνει πίσω σε όποιον ψάχνει,
με μια ευχή μυστική:
«Ότι αγάπησες ποτέ σου,
δεν χάνεται αν το ζητάς με ψυχή!»

Το μαγικό καράβι στη Χώρα των Ονείρων

Κάποτε σε ένα όμορφο παραθαλάσσιο χωριό που βρισκόταν στους πρόποδες ενός βουνού που στολιζόταν από ψηλά δέντρα ζούσαν τρεις φίλοι. Οι τρεις φίλοι αγαπούσαν πολύ τα θαλασσινά ταξίδια. Αυτή η αγάπη τους για τα ταξίδια στη θάλασσα τους οδήγησε να κατασκευάσουν ένα καράβι. Αυτό το καράβι δεν ήταν σαν τα άλλα καράβια. Τα πανιά του γυάλιζαν τη νύχτα και η πυξίδα του δεν έδειχνε ποτέ τον Βορρά, αλλά τα όνειρα των ταξιδιωτών και το ονόμασαν «Λαμπερό Αστέρι». Ένα βράδυ με γεμάτο φεγγάρι οι τρεις φίλοι ενθουσιασμένοι ξεκίνησαν για το ταξίδι τους. Το λαμπερό φως του φεγγαριού λαμπύριζε τα πανιά του καραβιού. Ξαφνικά, όμως, το όμορφο φως του φεγγαριού χάθηκε και τη θέση του πήρε μια ομίχλη με χρώματα του ουράνιου τόξου. Οι τρεις φίλοι προσπάθησαν να βρουν τον χάρτη, αλλά με τον με τον ενθουσιασμό για το ταξίδι τους ξέχασαν τον χάρτη στο λιμάνι. Όταν η ομίχλη διαλύθηκε το Λαμπερό Αστέρι είχε φτάσει σε μια μαγική χώρα, τη χώρα των ονείρων.

Στη Χώρα των Ονείρων τα βουνά τραγουδούσαν και τα δέντρα περπατούσαν αργά σαν γίγαντες. Οι κάτοικοι ήταν μικρά φωτεινά πλάσματα που μιλούσαν με γέλια και πρόσφεραν στους ταξιδιώτες σταγόνες φωτός για να μην φοβούνται ποτέ. Όμως, η χώρα είχε ένα πρόβλημα. Το φως που κρατούσε τη Χώρα των Ονείρων ζωντανή είχε αρχίσει να σβήνει. Αυτό που χρειαζόταν για να λαμπυρίζει δυνατά ήταν η καλοσύνη. Οι τρεις φίλοι προσφέρθηκαν να ταξιδέψουν εκεί που βρισκόταν το μεγάλο φως για να βοηθήσουν τους νέους φίλους τους.

Το καράβι ταξίδεψε ως εκεί και οι ναύτες θυμήθηκαν τις πιο όμορφες στιγμές της ζωής τους και τις αφηγήθηκαν. Έτσι, το φως άναψε ξανά πιο δυνατά από ποτέ. Αφού χαιρέτησαν τους νέους φίλους τους, οι οποίοι τους ευχαρίστησαν για τη βοήθειά τους, ξεκίνησαν το ταξίδι της επιστροφής, έχοντας μαζί τους το φως που λαμπύριζε τα γυαλιστερά πανιά του καραβιού και θα τους οδηγούσε στο ταξίδι για το σπιτικό τους.

Το Λαμπερό Αστέρι επέστρεψε στο λιμάνι πριν ξημερώσει. Οι τρεις φίλοι αφηγήθηκαν την ιστορία τους, αλλά κανείς δεν τους πίστεψε. Η πυξίδα του καραβιού έδειχνε ένα μικρό λαμπερό σημείο τη Χώρα των Ονείρων και αυτοί ετοιμάζονταν για ένα ακόμα γενναίο ταξίδι.

Μαργαρίτης-Μιχαήλ Κλάρας

*24ο Λάρισας Δημοτικό Σχολείο Λάρισας
(Α' τάξη)*

Μαρία Τζιάστα

*24ο Λάρισας Δημοτικό Σχολείο Λάρισας
(Β' τάξη)*

Εγκαινιάζοντας την Τεγέα

Φόρεσα τον χιτώνα μου κι αφού αγκάλιασα τη μητέρα μου άφησα το πλίνθινο σπίτι μου. Βγήκα στο στενό χωμάτινο δρομάκι και έτρεξα γρήγορα στο Ιερό της Αλέας Αθηνάς. Αυτή είχε μαζευτεί πάρα πολύς κόσμος Μέσα από τα τείχη της πόλης. Μια νέα μέρα ξεκινούσε για την πόλη της Τεγέας. Μετά από τον κόπο όλων για τη δημιουργία της πύλης, έφτασε η μέρα των εγκαινίων. Ο κόσμος σπρωχνόταν κι εγώ κατάφερα να τρυπώσω μέσα στο ναό. Πολλοί άνθρωποι από τις πόλεις γύρω από την Τεγέα άφηναν δώρα στο βωμό που υπήρχε στη μέση του ναού και άλλοι άφηναν ζώα για να τα θυσιάσουν.

Έκατσα σιωπηλή στην άκρη του ναού. Σάστισα από το ολόλευκο μάρμαρο με το οποίο είχε χτιστεί. Όπου και αν γύριζα το βλέμμα μου υπήρχαν σκαλισμένες σκηνές από τη ζωή των 12 θεών του Ολύμπου. Ένα πραγματικό έργο τέχνης. Εκεί που καθόμουν ένας κάτοικος της Τεγέας μου εξήγησε πως ο ναός αυτός θα λειτουργούσε ως θεραπευτήριο. Με πήρε από το χέρι και μου έδειξε τρία υπέροχα αγάλματα: της Θεάς Αθηνάς, του Ασκληπιού και της Υγείας. Μαγεύτηκα από την κομψότητά τους και την ομορφιά τους.

Ξαφνικά ο άρχοντας της πόλης ανέβηκε πάνω σε ένα βάθρο στη μέση του ναού. Σάστισα! Φορούσε έναν μακρύ κόκκινο χιτώνα γεμάτο από πολύτιμες πέτρες και ένα ολόχρυσο στέμμα.

- Σας ευχαριστώ που ήρθατε όλοι στα εγκαινία της πόλης μας. Μιας πόλης που έχει την τύχη να βρίσκεται σε ένα πολύ στρατηγικό σημείο στο κέντρο της Πελοποννήσου. Όλοι μαζί άρχοντες, πλούσιοι, πολίτες και δούλοι θα εργαστούμε για να μείνει Τεγέα φημισμένη στους αιώνες των αιώνων. Θα θεσπίσω δίκαιους νόμους για όλους. Οι πλούσιοι, οι πολίτες και οι δούλοι θα έχετε την υποχρέωση να μάχεστε με τους εχθρούς για την ελευθερία της πόλης μας και να προστατεύετε την τιμή και τη φήμη της Τεγέας απέναντι στις άλλες πόλεις κράτη. Θα σέβεστε όλοι τις παραδόσεις μας. Όλοι θα έχετε το δικαίωμα να συμμετέχετε στην εκκλησία του Δήμου. Οι πλούσιοι θα φροντίζουν να ελαφρύνουν τους πολίτες και τους δούλους από τους φόρους. Στους αθλητικούς αγώνες θα παίρνουν μέρος γυναίκες και άντρες, ανεξάρτητα από τα προβλήματα που μπορεί να αντιμετωπίζουν. Όπως όλοι γνωρίζεται με τον κόπο όλων σας. Στην Τεγέα υπάρχουν τρία μεγάλα υδραγωγεία. Όλοι θα σεβόμαστε το νερό που είναι ένα ιερό αγαθό. Η θεά Αθηνά με τη σοφία της θα μας δίνει δύναμη να το διαχειριζόμαστε σωστά για να ποτίζουμε τα σιτάρια μας, τα κηπευτικά μας, τις μηλιές μας και τις αχλαδιές μας. Με τη βοήθεια του Ασκληπιού, οι αρρώστιες μας θα θεραπεύονται.

- Δόξα και τιμή στον άρχοντα μας, φώναξαν όλοι μαζί κι εγώ έχοντας βάλει καλά στο μυαλό μου τα λόγια του, πήρα το δρόμο της επιστροφής.

Πέρασα Έξω από το ιερό της Αθηνάς. Δεξιά και Αριστερά κατά μήκος του δρόμου υπήρχαν αφιερώματα στη θεά Αθηνά και στον Ασκληπιό. Άλλοι ζητούσαν σοφία και άλλη υγεία. Αγάλματα ψηλά, κούροι και κόρες στόλιζαν το δρόμο στην αγορά με τις πολλές στοές.

Έφτασα στο σπίτι και διηγήθηκα στους γονείς μου τα λόγια του Άρχοντα. Ήμουν χαρούμενη που ζούσα ελεύθερη σε μια ελληνική πόλη κράτος όπου υπήρχε δικαιοσύνη και που τα παιδιά μπορούσαμε ακόμα να παίζουμε στους χωμάτινους δρόμους. Έπεσα για ύπνο και τότε είδα ένα περίεργο όνειρο. Ο ναός της Αλέας Αθηνάς ήταν λέει γκρεμισμένος και οι τεράστιοι μαρμάρινοι κίονες του, σκορπισμένοι σε κομμάτια μέσα σε χωράφια. Είδα ακόμα πως πάνω στην πόλη μας είχε χτιστεί μια νέα πόλη.

Ξύπνησα και αναρωτήθηκα αν η πόλη της Τεγέας που δημιουργήθηκε τον 4ο π.Χ αιώνα θα αντέξει στο πέρασμα των αιώνων. Ελπίζω Εμ.η θεά Αθηνά να δώσει σοφία στις επόμενες γενιές και να σεβαστούν τα μέρη που με τόσο κόπο φτιάξαμε.

Τα εγκαίνια της πόλης μου

Μέχρι το 324 μ.Χ., το Βυζάντιο το γνώριζαν μόνο οι κάτοικοί του. Μια μικρή επαρχία στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Και τότε, με μια ξαφνική απόφαση ενός αυτοκράτορα, πήρε όλη την προσοχή του τότε γνωστού κόσμου. Και αυτό σας το λέω με όλη μου την ειλικρίνεια, παρότι είμαι μόλις δέκα χρονών και έχετε κάθε δικαίωμα να μη με πιστέψετε. Μα, σας το υπόσχομαι πως όσα θα περιγράψω, θα μείνουν στην ιστορία.

Με λένε Ευδοξία και μου αρέσει να μαθαίνω. Μαζί με την αδελφή μου και τα ξαδέρφια μου ανακαλύπτουμε τη γειτονιά. Όμως, είμαι κορίτσι, οπότε οι κινήσεις μου είναι περιορισμένες. Μένω, κυρίως, στο σπίτι και κυκλοφορώ έξω μόνο όταν συνοδεύομαι από κάποιον ενήλικο. Μερικές φορές, το σκάνω κρυφά από το σπίτι και επιστρέφω σύντομα χωρίς να με καταλάβουν.

Σε μία από αυτές τις εξορμήσεις μου, στις αρχές του Νοεμβρίου του 324 μ.Χ., ανακάλυψα ότι τεχνίτες και οικοδόμοι ήρθαν για να μετρήσουν και να υπολογίσουν την ανακαίνιση του Βυζαντίου. Με διαταγή, λοιπόν, του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου θα ξεκινούσαν τα έργα. Ο αυτοκράτορας αγάπησε το Βυζάντιο, γιατί ένωνε την Ευρώπη με την Ασία, αλλά και τον Εύξεινο Πόντο με το Αιγαίο και τη Μεσόγειο. Όλα αυτά κατέληγαν στην Εγνατία οδό απ' όπου ξεκινούσαν οι εμπορικοί δρόμοι προς τη Μ. Ασία. Όλο το εμπόριο εκείνης της εποχής περνούσε από αυτό το σημείο. Η θέση του, δηλαδή, ήταν υπέροχη. Επτά χρόνια χρειάστηκαν για να γίνει η Κωνσταντινούπολη όμορφη, όπως έμεινε γνωστή, και να εκπέμπει πλούτο και δόξα. Στη διάρκεια της μακράς της ιστορίας θα φιλοξενούσε σπουδαίους άντρες και σπουδαίες γυναίκες και θα περνούσε από πολλές ευχάριστες και δυσάρεστες καταστάσεις.

Αλλά, πριν γίνουν όλα αυτά, είχε φτάσει επιτέλους ο Μάιος του 330 μ.Χ., η ώρα για τα επίσημα εγκαίνιά της. Θα τα παρακολουθούσαμε όλοι και όλες, και όχι στα κρυφά. Ήταν το γεγονός που συζητούσαν για μέρες σε όλες τις γειτονιές και σε όλους τους δρόμους. Υπήρχε μια γενικευμένη αγωνία.

Λίγες μέρες πριν τα εγκαίνια της Κωνσταντινούπολης, εργάτες και υπάλληλοι έλεγξαν τις τελευταίες εκκρεμότητες για το συμβάν. Οι ναυτικοί ανέλαβαν τα καράβια και το λιμάνι του Βοσπόρου. Το ιερό παλάτι, που ήταν το πιο σημαντικό έργο, ήταν έτοιμο για τον βασιλιά και τους επισκέπτες. Τα εγκαίνια έλεγαν ότι θα διαρκούσαν σαράντα ημέρες. Άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο κατέφτασαν στην Κωνσταντινούπολη. Οι πόλεμοι σταμάτησαν, το εμπόριο διακόπηκε. Ο αυτοκράτορας θα φορούσε την ολόχρυση φορεσιά του, διακοσμημένη με κόκκινα διαμάντια και οι αξιωματικοί του τις επίσημες στολές τους. Τα εγκαίνια θα περιλάμβαναν ολόκληρη την πόλη, αλλά οι επίσημοι θα βρίσκονταν, κυρίως, στη μεγάλη πλατεία, που είχε το όνομα του αυτοκράτορα. Οι δρόμοι και τα σοκάκια μοσχομύριζαν λιβάνι, καθώς όλα ήταν κάτασπρα και πεντακάθαρα. Σε κάθε γωνία, υπήρχαν ανθισμένα κατακόκκινα τριαντάφυλλα. Τα νέα πήλινα και μαρμάρινα αγάλματα ήταν σκεπασμένα με κόκκινα υφάσματα, περιμένοντας την αποκάλυψή τους. Οι νέοι ναοί ήταν έτοιμοι να υποδεχτούν κόσμο.

Την ημέρα των εγκαινίων, εγώ με την αδελφή μου αποφασίσαμε, νωρίς το πρωί, να το σκάσουμε από το σπίτι. Παρότι είχαμε μεγαλώσει, οι κανόνες παρέμεναν αυστηροί για τα νεαρά κορίτσια. Καθώς περπατούσαμε αμέριμνες και παρατηρούσαμε τις τελευταίες ετοιμασίες, είδαμε από μακριά τους θείους μας. Μας είδαν κι εκείνοι! Ξέραμε ότι την είχαμε πατήσει και τρέξαμε στο σπίτι όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. Όταν το έμαθαν οι γονείς μας, μας τιμώρησαν να μη βγούμε στα εγκαίνια που θα άρχιζαν το απόγευμα. Ότι κι αν υποσχεθήκαμε, δεν είχε αποτέλεσμα. Θα χάναμε τα εγκαίνια. Ήταν μια φρικτή ατυχία, την οποία δεν θα αφήναμε να περάσει έτσι.

Το μεσημέρι, οι γονείς βγήκαν για να βρουν καλή θέση για τα εγκαίνια και μείναμε με τους υπηρέτες. Είχαν εντολή να μας προσέχουν ιδιαίτέρως, για να μην ξεφύγουμε πάλι. Όμως, φυλούσαν τις πόρτες και όχι τα παράθυρα. Πηδήξαμε από ένα από αυτά και βρεθήκαμε να τρέχουμε πιασμένες χέρι-χέρι μέσα στο συγκεντρωμένο πλήθος. Φτάσαμε στην πλατεία και σπρώξαμε τον κόσμο για να μπούμε μπροστά. Εκείνη την ώρα, απόγευμα πια, ο αυτοκράτορας έβγαζε τον επίσημο λόγο του ευχαριστώντας όσους εργάστηκαν στην κατασκευή της Πόλης. Στη συνέχεια, ευχαρίστησε τους αρχηγούς των ξένων κρατών, τους αξιωματούχους και τον απλό λαό, που βρίσκονταν στον χώρο των εγκαινίων.

Τότε, μια άμαξα με πανέμορφα καφέ άλογα εμφανίστηκε και ο αυτοκράτορας μπήκε μέσα. Ξεκίνησε τη μεγάλη του βόλτα στην Πόλη. Περνώντας από μπροστά μας, όλοι τον επευφημούσαν. Από τις πολλές ζητωκραυγές και τα πολλά χειροκροτήματα, ένιωσα μια δυνατή σπρωξιά και έπεσα φαρδιά πλατιά ακριβώς μπροστά από την άμαξα. Ο οδηγός της τράβηξε απότομα τα άλογα και αυτά σταμάτησαν. Προκλήθηκε μια αναταραχή, με την αδελφή μου να πέφτει δίπλα μου και να κλαίει. Ο αυτοκράτορας κατέβηκε από την άμαξα, με σήκωσε και μας ρώτησε αν θέλαμε να ανεβούμε στην άμαξα μαζί μ' εκείνον και τη σύζυγό του. Ένιωσα λες και ονειρευόμουν. Πήρα την αδελφή μου από το χέρι, ανεβήκαμε και ξεκινήσαμε τη διαδρομή με την άμαξα. Σταδιακά, περάσαμε από όλους τους δρόμους και αποκαλύψαμε όλα τα αγάλματα. Ο αυτοκράτορας ήταν πολύ ευγενικός μαζί μας. Κάποια στιγμή είδαμε και τους γονείς μας μέσα στο πλήθος και τους προσκάλεσε να ανεβούν κι εκείνοι στην άμαξα. Οικογενειακή βόλτα με την αυτοκρατορική οικογένεια. Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα!

Είδαμε τα πάντα... Οι πλατείες και οι δρόμοι είχαν γεμίσει με πάγκους από τρόφιμα, ρούχα, υφάσματα, μπαχαρικά, κοσμήματα και κάθε λογής πράγματα. Κεράσματα εμφανίζονταν από παντού και τα ποτά γέμιζαν τα ποτήρια. Οι άνθρωποι έμοιαζαν χορτάτοι. Γελωτοποιοί, μίμοι, παραμυθάδες, μουσικοί βρίσκονταν σε κάθε γωνιά, έτοιμοι να διασκεδάσουν τους ανθρώπους που περπατούσαν στους νέους, χαρούμενους και στολισμένους δρόμους. Μύριζα παντού φρεσκάδα και φαγητό. Ότι σάπιζε, αμέσως εξαφανιζόταν. Ότι άδειαζε, αμέσως γέμιζε. Παντού διέκρινα χαρά.

Όταν πια ήταν πολύ αργά, η άμαξα μάς άφησε οικογενειακώς έξω από το σπίτι. Υποκλιθήκαμε μπροστά στον αυτοκράτορα και περιμέναμε να φύγει, για να μπούμε στο σπίτι. Ήλπιζα να έχει ξεχαστεί η τιμωρία μετά τη βόλτα. Ήλπιζα η γνωριμία με τον αυτοκράτορα να έχει γλυκάνει τους γονείς μας. Και, όντως, δεν ανέφεραν τίποτα. Μια ζεστή αίσθηση με πλημμύρισε. Οι καμπάνες χτυπούσαν χαρμόσυνα και ακούγονταν μέχρι τα βάθη της Ανατολής. Ένιωθα ότι το μέλλον θα ήταν χρυσό.

Η Κωνσταντινούπολη μιλά

«Γεννήθηκα μια μέρα του Μάη», ψιθύρισε η πόλη και η φωνή της ακουγόταν σαν ένα απαλό τραγούδι ανάμεσα στους δρόμους και τα σοκάκια που ακόμα ήταν γεμάτα χρώμα και πέτρες. «Με έκτισαν άνθρωποι γεμάτοι πίστη, με χέρια που δούλευαν ακούραστα με καρδιές που ονειρεύονταν μια πόλη που θα έλαμπε για πάντα».

Η μικρή Μαρία στάθηκε στην άκρη της πλατείας και κοίταζε γύρω της με δέος. Τα μάτια της δεν μπορούσαν να συλλάβουν το μέγεθος αυτό που συνέβαινε. Οι τεχνίτες έσφυζαν από ενέργεια, τοίχοι ανέβαιναν ψηλά και το φως του ηλίου έπεφτε πάνω στα τείχη που ήδη έλαμπαν σαν χρυσάφι. Κάθε σφυγμός της πόλης ήταν σαν καρδιά που χτυπούσαν μέσα στην ίδια γη.

«Άκουσα προσευχές», συνέχισε η Κωνσταντινούπολη. «Τραγούδια που γεννιούνται από τις φωνές των παιδιών και το σφυρί των τεχνιτών που έδινε μορφή στα όνειρα. Κάθε πέτρα που τοποθετήθηκε εδώ, κουβαλούσε μέσα της μια ελπίδα».

Η Μαρία ένιωσε ένα ρίγος χαράς. Έβλεπε τα παιδιά να τρέχουν γύρω από τους θεμέλιους λίθους γελώντας και παίζοντας, ενώ οι γονείς τους παρακολουθούσαν με δέος τη νέα πόλη να γεννιέται μπροστά στα μάτια τους. Κάθε φωνή, κάθε γέλιο, κάθε κίνηση προσέθετε ζωή στα σοκάκια.

«Μεγάλωσα, είπε η Κωνσταντινούπολη, άλλαξα και έζησα χαρές και θλίψεις, αλλά ποτέ δεν έπαψα να λάμπω. Είμαι η Πόλη των ονείρων, εκεί όπου το χθες και το αύριο κρατιούνται χέρι χέρι».

Η Μαρία κοίταξε τον ουρανό και είδε τα σύννεφα να περνούν γρήγορα σαν να χόρευαν με τη μουσική της πόλης. Το πρώτο πανδοχείο είχε ήδη ανοιχτεί, τα παζάρια γέμιζαν με χρώματα και μυρωδιές μπαχαρικών και φρούτων και οι άνθρωποι κουβαλούσαν το ψωμί και τα καλάθια με φρούτα για να μοιραστούν τη χαρά τους.

«Από εδώ, συνέχισε η πόλη, θα περνούν έμποροι και ταξιδιώτες από μακριά θα φτάνουν ιδέες και γνώσεις, θα συναντιούνται πολιτισμοί. Εδώ θα ανθίζει η φιλία ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους».

Η Μαρία παρατήρησε μια ομάδα τεχνιτών να σκαλίζει τα ξύλινα παράθυρα με περίτεχνα σχέδια. Κάθε γραμμή και καμπύλη φαινόταν σαν να είχε ψυχή. «Κάθε χέρι που δούλεψε εδώ, είπε Κωνσταντινούπολη, άφησε ένα κομμάτι της ψυχής του για να γίνει η πόλη ζωντανή».

Στην άκρη της πλατείας σε ένα παιδί με κόκκινα μαλλιά, ζωγράφιζε πάνω στο χρώμα τα σπίτια της πόλης. «Κι εσείς μικρά μου παιδιά, είπε η Κωνσταντινούπολη, είστε η συνέχεια μου. Τα όνειρά σας, τα γέλια σας, οι αγκαλιές σας είναι το μέλλον που θα με κρατήσει ζωντανή για πάντα».

Η Μαρία ένιωσε πως η πόλη της μιλούσε κατευθείαν στην καρδιά της. Ένιωθε πως ήταν μέρος από κάτι μεγαλύτερο, κάτι που ξεπερνούσε τον χρόνο. Σκέφτηκε όλα τα χρόνια που η πόλη θα ζούσε: τις μεγάλες γιορτές, τις παρελάσεις των ανθρώπων, τις νύχτες γεμάτες αστέρια, τις φωνές των παιδιών που θα γελούσαν και θα έπαιζαν στους δρόμους για αιώνες.

Το κορίτσι του έδωσε ένα μικρό χρυσό πετραδάκι.

-Αυτό είναι ο σπόρος του φωτός. Φύτεψε τον με καλοσύνη, εκείνος θα κάνει τα υπόλοιπα.

Μια στιγμή μετά, όλα χάθηκαν. Ο Νικόλας ένιωσε ξανά το κρύο του τοίχους στο χέρι του.

Η ρωγμή ήταν εκεί, αλλά δεν έλαμπε πια. Μόνο το πετραδάκι στο χέρι του φώτιζε αμυδρά.

Γύρισε σπίτι του. Όλη νύχτα δε μπόρεσε να κοιμηθεί. Το πρωί, πήγε στο παλιό σχολείο, εκεί που υπήρχε ένας μικρός κήπος που κανείς δεν φρόντιζε πια. Έσκαψε λίγο το χώμα και έβαλε μέσα το πετραδάκι.

Κάθε μέρα το επισκεπτόταν. Το πότιζε με νερό αλλά και με χαμόγελα. Μιλούσε στους συμμαθητές του, βοηθούσε τους ηλικιωμένους, έλεγε καλημέρα στους περαστικούς. Κι όσο εκείνος σκόρπιζε καλοσύνη, κάτι παράξενο συνέβαινε. Η πόλη του άρχιζε να αλλάζει.

Ένα πρωί, στον κήπο φύτρωσε από το χώμα ένα μικρό φυτό που έλαμπε. Τα φύλλα του ήταν σαν καθρέφτες και τα άνθη του σαν μικροί ήλιοι. Οι άνθρωποι σταματούσαν να το κοιτούν, άρχισαν να χαμογελούν ξανά, να βοηθούν ο ένας τον άλλον.

Η πόλη δεν έγινε χρυσή από χρώμα αλλά από καρδιές.

Ο Νικόλας κατάλαβε τότε τι εννοούσε η φωνή του Τοίχου:

Η Χρυσή Πόλη υπάρχει παντού, όπου υπάρχει φως μέσα στους ανθρώπους.

Κι έτσι, ο μικρός Νικόλας έγινε ο φύλακας του Φωτός, εκείνος που θύμιζε σε όλους πως η ελπίδα και η καλοσύνη μπορούν να χτίσουν ξανά έναν κόσμο λαμπερό.

Αγγελική Χάντη

Δημοτικό Σχολείο Πύργου Κορινθίας
(Β' τάξη)

Γεώργιος Κοντάκος

3ο Λάρισας Δημοτικό Σχολείο Γυθείου
(Β' τάξη)

Η Πόλη που ονειρεύτηκα

Κάποιες φορές όταν αστράφτει και βροντά νιώθω πως σύννεφα πολέμου πυκνώνουν πάνω μας. Τότε σταυρώνω τα χέρια μου στο μέρος της καρδιάς και εύχομαι γρήγορα το κακό να σταματήσει και ας μου λένε πως είμαι μια καταιγίδα που περνά. Όμως, εγώ πολλές φορές δεν πιστεύω τους μεγάλους γιατί κάπου στη γη κοντά μας ή και πιο μακριά κάποιος καινούργιος πόλεμος ξεσπά ή κάποιος παλιός ξυπνά.

Τότε κλείνω τα μάτια μου και ταξιδεύω σε μια λαμπερή πόλη την Κωνσταντινούπολη. Η γειτόνισσά μας η γιαγιά Ευθαλία την ονόμαζε βασίλισσα όλων των πόλεων. Ήταν ο τόπος της, αλλά μετά τους διωγμούς πριν από πολλά χρόνια αναγκάστηκε να έρθει στην Ελλάδα. Ο τόπος της πρέπει να είναι πολύ όμορφος, γιατί κάθε φορά που μιλάει για αυτόν με τόση αγάπη και νοσταλγία, τα μάτια της δακρύζουν.

Κι εγώ ταξιδεύω με τις όμορφες διηγήσεις της γιαγιάς. Περνάω κάμπους και βουνά και φτάνω στο στενό του Βοσπόρου, με τους αμέτρητους γλάρους να με καλωσορίζουν και να με γυρίζουν πίσω στον χρόνο. Οι φιλόξενοι, οι γλάροι μού δείχνουν με τα λευκά φτερά τους μια μεγαλόπρεπη εκκλησία, την Αγία Σοφιά. Τότε βλέπω κάτι εκπληκτικό. Ο τεράστιος χρυσός τρούλος της μοιάζει να αιωρείται πάνω από την εκκλησία και από εκεί ανεβοκατεβαίνουν μικροί άγγελοι με χρυσά μαλλιά και λευκά ρούχα που ψάλλουν ουράνιες μελωδίες.

Μαγεμένη από το θέμα, μπαίνω μέσα. Η πόρτα είναι ορθάνοιχτη και λειτουργεί ο παπά Λευτέρης. Πολλοί Έλληνες και κάποιοι Τούρκοι παρακολουθούν ευλαβικά, ενώ από ψηλά η εικόνα της Παναγίας που κρατά το μικρό Χριστό μάς αγκαλιάζει όλους.

Ξαφνικά μπαίνουν στην είσοδο τέσσερις Τούρκοι αξιωματικοί αγριεμένοι με όπλα στα χέρια. Όλοι παγώνουμε από φόβο. Οι Τούρκοι που βρίσκονται μέσα στον ναό τούς δείχνουν την έξοδο, λέγοντας ότι ο χώρος είναι ιερός. Οι αξιωματικοί διαβάζουν πάνω στη βρύση που υπάρχει στο προαύλιο: «Ξέπλυνε τις αμαρτίες σου και όχι μόνο το πρόσωπό σου» και φεύγουν μετανιωμένοι που προκάλεσαν τόση ταραχή.

Έξω από το ναό, οι γλάροι μού δείχνουν προς το λόφο, όπου ένα πελώριο φανάρι ρίχνει παντού ένα χρυσό φως. Ανηφορίζω και βλέπω στην είσοδο ενός πολύ μεγάλου κτιρίου με ψηλά παράθυρα, μια επιγραφή που γράφει: «Καλώς ήρθατε στο φως της γνώσης».

Περνώντας την είσοδο, καταλαβαίνω ότι εδώ πρέπει να είναι ένα μεγάλο σχολείο. Κοιτάζω με θαυμασμό τις τεράστιες βιβλιοθήκες με τα χιλιάδες βιβλία και νιώθω ότι εδώ μέσα κρύβεται η σοφία όλου του κόσμου. Προχωράω προς το εργαστήριο της βιολογίας και της χημείας και βλέπω παντού όργανα για πειράματα. Σκέφτομαι ότι εδώ τα παιδιά μαθαίνουν σπουδαία πράγματα.

Τις σκέψεις μου διακόπτουν τα λόγια ενός δασκάλου προς τους μαθητές του, καθώς διαβάζει από ένα βιβλίο: « Η γνώση πρέπει να συνοδεύεται από αρετή γιατί διαφορετικά το κακό που θα σου κάνει θα είναι μεγαλύτερο από το καλό».

Κοιτάζοντας από ψηλά βλέπω στη χρυσαφένια θάλασσα πλοiάρια να πηγαινοέρχονται μαζί με τους γλάρους. Κατηφορίζω γρήγορα για να μπω σε ένα από αυτά και να περάσω απέναντι.

Φτάνοντας στην προκουμαία ακούω θόρυβο από την πλευρά του βυζαντινού ιπποδρόμου και πλησιάζω για να δω τι συμβαίνει.

Στο κέντρο βρίσκεται ένας άνδρας με στέμμα και βασιλική φορεσιά, περήφανος και χαρούμενος πάνω σε ένα άλογο που στέκεται ακίνητος, σαν μαρμαρωμένο. Το πλήθος στις κερκίδες ζητωκραυγάζει: « Τίποτα δεν πεθαίνει όσο ζεις στη μνήμη και στην καρδιά».

Μπαίνω σε ένα πλοiάριο και περνώ απέναντι από την Κωνσταντινούπολη, εκεί όπου ο βασιλιάς και οι πρίγκιπες έχουν τις εξοχικές τους κατοικίες. Το νησί είναι πανέμορφο με αρχοντικά μεγάλους κήπους, πολλά λουλούδια και ψηλά δέντρα.

Ξαφνικά ο φίλος μου ο Γλάρος μου δείχνει ψηλά στο λόφο ένα μοναστήρι που ακτινοβολεί στο φως του ήλιου. Είναι το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου, όπως μου λένε οι προσκυνητές που ανηφορίζουμε μαζί Έλληνες και Τούρκοι.

Οι προσκυνητές ανηφορίζουν σιωπηλοί λέγοντας από μέσα τους προσευχές. Οι Τούρκοι δένουν κορδέλες σε δέντρα και θάμνους για να πιάσει η ευχή τους, ενώ οι Έλληνες κρατούν μικρές εικόνες του Αγίου στα χέρια τους. Ο τρόπος τους είναι διαφορετικός, όμως ο τόπος της συνάντησής τους είναι ο ίδιος.

Και ξαφνικά ανοίγω τα μάτια μου και στα χέρια μου κρατώ χρυσές κορδέλες, ενώ δίπλα στο προσκεφάλι μου βρίσκεται μια μικρή εικόνα του Αγίου Γεωργίου με τη χρυσή του λόγχη.

Χρυσή πόλη

Μια ιδανική πόλη του «σήμερα», του «αύριο» του... «πάντα»...

 Από τα αρχαία χρόνια μέχρι σήμερα οι άνθρωποι ονειρεύονται έναν καλύτερο κόσμο. Έναν τόπο που δεν υπάρχει πόλεμος, φόβος, η αδικία αλλά κυριαρχούν η ειρήνη, το φως και η χαρά. Αυτό το όνειρο πολλές φορές το ονομάζουμε «Χρυσή Πόλη» - μια συμβολική πόλη όπου οι άνθρωποι ζουν αρμονικά μεταξύ τους και με τη φύση. Η Χρυσή Πόλη δεν είναι απαραίτητα ένας πραγματικός τόπος στον χάρτη, είναι κυρίως μια ιδέα, ένα όραμα για το πώς θα μπορούσε να είναι ο κόσμος μας αν επικρατούσαν η καλοσύνη, η συνεργασία και η αγάπη.

Στη σημερινή εποχή που συχνά χαρακτηρίζεται από ένταση, άγχος και συγκρούσεις, η ανάγκη να φανταστούμε έναν καλύτερο κόσμο γίνεται ακόμα πιο σημαντική. Μέσα από τη φαντασία μας μπορούμε να δημιουργήσουμε εικόνες μιας κοινωνίας όπου οι άνθρωποι ζουν με αξιοπρέπεια, ελευθερία και σεβασμό.

Η δική μου, λοιπόν, Χρυσή Πόλη του σήμερα είναι ένα τέτοιο όραμα, μια πόλη γεμάτη φως, ειρήνη, χαμόγελα και ελπίδα για το μέλλον. Αν μπορούσα να δημιουργήσω τη δική μου χρυσή πόλη, θα ήταν μια πόλη όπου η ειρήνη θα αποτελούσε το θεμέλιο της ζωής. Οι άνθρωποι δεν θα είχαν λόγο να πολεμούν ή να συγκρούονται μεταξύ τους. Αντίθετα, θα συνεργάζονταν για να λύσουν προβλήματα και να χτίσουν μια καλύτερη κοινωνία. Τα σχολεία, τα πανεπιστήμια και οι χώροι πολιτισμού θα ήταν ανοιχτοί σε όλους, γιατί η γνώση θα θεωρούνταν δικαίωμα και όχι προνόμιο. Επίσης, η φύση θα είχε σημαντική θέση στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων οι δρόμοι της πόλης θα ήταν γεμάτοι δέντρα, λουλούδια και πάρκα.

Ακόμη τα παιδιά θα έπαιζαν ελεύθερα στις πλατείες χωρίς φόβο, ενώ οι οικογένειες θα περπατούσαν μαζί απολαμβάνοντας τον καθαρό αέρα και το φως του ήλιου. Τα κτίρια θα ήταν φωτεινά και φιλικά προς το περιβάλλον κατασκευασμένα έτσι ώστε να σέβονται τη φύση και να προσφέρουν άνεση στους κατοίκους.

Στη Χρυσή Πόλη δεν θα υπήρχε φτώχεια ή κοινωνικός αποκλεισμός. Κάθε άνθρωπος θα είχε πρόσβαση σε τροφή, στέγη, υγεία και εκπαίδευση. Έτσι, η κοινωνία θα στηριζόταν στην αλληλεγγύη και στη βοήθεια προς τον συνάνθρωπο και όταν κάποιος αντιμετώπιζε δυσκολίες, οι υπόλοιποι θα βρίσκονταν δίπλα του για να τον στηρίξουν.

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό της χρυσής πόλης θα ήταν η χαρά που θα υπήρχε στις καθημερινές στιγμές. Οι άνθρωποι δεν θα ζούσαν μόνο για να εργάζονται, αλλά και για να δημιουργούν, να ονειρεύονται και να απολαμβάνουν τη ζωή. Έπειτα, η τέχνη, η μουσική, το θέατρο και ο αθλητισμός θα αποτελούσαν σημαντικό μέρος της καθημερινότητας. Ακόμα και στις πλατείες θα διοργανώνονταν γιορτές, συναυλίες και εκδηλώσεις όπου οι άνθρωποι θα συγκεντρώνονταν για να γιορτάσουν τη ζωή και τη φιλία.

Στη δική μου Χρυσή Πόλη θα υπήρχε επίσης σεβασμός στη διαφορετικότητα. Άνθρωποι από διαφορετικές χώρες, πολιτισμούς και θρησκείες θα ζούσαν μαζί ειρηνικά. Αντί να φοβούνται τις διαφορές, θα τις θεωρούσαν πλούτο που εμπλουτίζει την κοινωνία. Η επικοινωνία, η κατανόηση και ο διάλογος θα ήταν βασικές αξίες που θα βοηθούσαν τους ανθρώπους να ζουν αρμονικά.

-Μαρία Τσώνη-

Το σημαντικότερο όμως είναι πως το φως στην χρυσή πόλη δεν θα ήταν μόνο το φυσικό φως του ήλιου. Θα ήταν και το συμβολικό φως της γνώσης της ελπίδας και της καλοσύνης. Οι άνθρωποι θα προσπαθούσαν καθημερινά να γίνονται καλύτεροι, να μαθαίνουν νέα πράγματα και να βοηθούν τους άλλους. Έτσι η πόλη θα γινόταν ολόενα και πιο φωτεινή όχι μόνο εξωτερικά αλλά και στις καρδιές των κατοίκων της. Σημαντικό ρόλο θα είχε επίσης η τεχνολογία, αλλά με τρόπο που να υπηρετεί τον άνθρωπο και όχι να τον απομακρύνει από τους άλλους. Η τεχνολογία θα χρησιμοποιούνταν για να βελτιώσει την ποιότητα ζωής, να προστατεύσει το περιβάλλον και να διευκολύνει την επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων. Παράλληλα, όμως, οι κάτοικοι θα θυμούνταν πάντα τη σημασία της προσωπικής επαφής, της φιλίας και της συνεργασίας.

Η δικαιοσύνη, ο θεμέλιος λίθος μιας κοινωνίας ανθρώπων θα αποτελούσε επίσης βασικό στοιχείο της Χρυσής Πόλης. Οι νόμοι θα ήταν δίκαιοι και θα εφαρμόζονταν με σεβασμό προς τον άνθρωπο. Κανείς δεν θα ένιωθε αδικημένος και παραμελημένος. Επιπροσθέτως, οι αποφάσεις που αφορούν την πόλη θα λαμβάνονταν με συμμετοχή των πολιτών, ώστε όλοι να αισθάνονται ότι η φωνή τους ακούγεται και ότι συμβάλλουν στο κοινό καλό. Γίνεται εύκολα, λοιπόν, αντιληπτό πως η Χρυσή Πόλη δεν θα ήταν απλώς μια όμορφη πόλη με κτίρια και δρόμους. Θα ήταν κυρίως μια κοινότητα ανθρώπων που μοιράζονται κοινές αξίες: ειρήνη, σεβασμό, συνεργασία και αγάπη για τη ζωή. Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, οι άνθρωποι θα μπορούσαν να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους και να ζήσουν με αισιοδοξία για το μέλλον.

Συνοψίζοντας, η χρυσή πόλη που φαντάζομαι μπορεί να μοιάζει ιδανική και ίσως μακρινή από την πραγματικότητα. Ωστόσο, κάθε μεγάλο όραμα ξεκινά από μία απλή σκέψη, μια μικρή επιθυμία για αλλαγή. Αν ο καθένας από εμάς προσπαθήσει να φέρει περισσότερη καλοσύνη, σεβασμό και συνεργασία στη ζωή του, τότε η κοινωνία μας μπορεί σιγά σιγά να πλησιάσει αυτό το όνειρο. Η πραγματική Χρυσή Πόλη δε χτίζεται μόνο με πέτρες και δρόμος, αλλά με πράξεις, αξίες και ανθρώπινες σχέσεις. Όταν οι άνθρωποι επιλέγουν την ειρήνη αντί της σύγκρουσης, τη συνεργασία αντί του εγωισμού και την αγάπη αντί της αδιαφορίας, τότε η Χρυσή Πόλη αρχίζει να παίρνει μορφή. Ίσως, λοιπόν, η Χρυσή Πόλη να μην είναι μόνο μια φανταστική εικόνα, αλλά ένας στόχος που μπορούμε όλοι μαζί να προσπαθήσουμε να πραγματοποιήσουμε.

Έχω μόλις δώδεκα χρόνια ζωής, κι όμως νιώθω πως έχω γνωρίσει πόλεις γεμάτες μυστήριο, πόλεις λουσμένες στο φως, πλημμυρισμένες από χρώματα και αρώματα. Πόλεις με βαθιά ιστορία και πολιτισμό, αλλά και πόλεις άδειες, ερημωμένες από τον πόνο, όπου ο αέρας μοιάζει να μυρίζει θάνατο και το χώμα είναι βρεγμένο από δάκρυα. Γνώρισα την αιώνια πόλη, την πόλη του φωτός, την ιερή πόλη, τη χώρα των χρυσανθέμων, την πόλη που δεν κοιμάται ποτέ. Ίσως αναρωτιέστε πότε πρόλαβα. Κι όμως, έχω ταξιδέψει χωρίς ποτέ να έχω πατήσει πραγματικά το πόδι μου σε καμία από αυτές.

Ως παιδί του 21ου αιώνα, με εικόνες και πληροφορίες να κατακλύζουν καθημερινά το μυαλό μου, με την τεχνολογία σχεδόν κολλημένη στο χέρι μου, μπορώ να ανακαλύπτω μέρη που άλλοι θα ονειρεύονταν μια ολόκληρη ζωή να επισκεφτούν.

Κι όμως, μέσα σε όλα αυτά, νιώθω πως έχω ταξιδέψει χωρίς να έχω πραγματικά ζήσει. Χωρίς να δω το αληθινό γαλάζιο του ουρανού τους, χωρίς να μυρίσω τα λουλούδια τους, χωρίς να αγγίξω την ιστορία τους σηκώνοντας μια πέτρα, χωρίς να ακούσω από κοντά τις ιστορίες των ανθρώπων τους.

Παρόλο που το μυαλό μου σφύζει από πληροφορίες, αισθάνομαι ένα κενό στην ψυχή μου, αναζητώντας τη δική μου χρυσή πόλη. Μέσα από αυτό το εικονικό ταξίδι, ψάχνω έναν τόπο που να πλημμυρίζει από ζεστασιά και μια αληθινά φιλική ατμόσφαιρα.

Μια πόλη όπου η αγάπη θα νικήσει επιτέλους το μίσος, την αλαζονεία, τη βία, τον εγωισμό, την αδιαφορία ... Μια πόλη που θα έχει ως όπλο το χαμόγελο των ανθρώπων της. Την πόλη αυτή θα την ονομάσω «Χρυσαλλίς». Ένα όνομα που θα γίνει συνώνυμο της μεταμόρφωσης - όχι των τόπων, αλλά των ίδιων των ψυχών μας.

Εκεί θα είναι το καταφύγιό μου όπου θα μπορώ να ζω χωρίς ανασφάλεια για το τι μπορεί να συμβεί. Αυτός ο τόπος θα αφανίζει και θα εξαλείφει κάθε ανησυχία και φόβο στο αγνό και αθώο βλέμμα ενός παιδιού. Εκεί, κανένας δεν θα φοβάται να κοιταχτεί στον καθρέφτη, διότι μέσα τους καθρεφτίζεται η καλοσύνη και η ελπίδα. Και εγώ εκεί θα περπατώ και θα περπατώ ως ταξιδιώτης και ως δημιουργός στου δρόμους της αγάπης και τα στενάκια της αλήθειας. Ίσως να μην υπάρχει σε έναν χάρτη αλλά θα έχει χαραχτεί στον χάρτη της καρδιάς μου.

Σε αυτόν τον τόπο, όλοι θα μπορέσουμε να γίνουμε ένας κορυδαλλός που θα ανοίξουμε τα φτερά μας και θα πετάξουμε προς ένα κόσμο πιο δίκαιο και φωτεινό.

Θα είναι μια πόλη που θα επικρατεί ειρήνη χωρίς τον φόβο του διαφορετικού, χωρίς το φαινόμενο της βίας. Μία πόλη που όλοι οι κάτοικοι θα συνυπάρχουν αρμονικά, που θα συνεργάζονται με θέληση και όχι με δισταγμό. Ένας τόπος που μαζί χέρι με χέρι καρπό με καρπό θα καταφέρουμε να φυτέψουμε το δικό μας όνειρο, το δικό μας δέντρο και άνθος.

-Κωνσταντίνα Χαριτάκη-

Και ίσως κάποια μέρα καθώς μεγαλώνω και θα αντικρίζω τον κόσμο μέσα από τις οθόνες αλλά με τα δικά μου μάτια, να συνειδητοποιήσω πως η Χρυσάλλις δεν είναι μια φανταστική πόλη που απέχει πολύ από την πραγματικότητα αλλά ένας σπόρος βαθιά ριζωμένος στην ψυχή μου. Ένας σπόρος που περιμένει να ανθίσει μέσα από τις πράξεις, τις επιλογές και τα όνειρά μου. Ίσως τότε να καταλάβω πως οι πόλεις δεν γίνονται όμορφες από τα φώτα τους ούτε σπουδαίες από την ιστορία τους, αλλά από τους ανθρώπους που μαθαίνουν να αγαπούν, να συγχωρούν, να νοιάζονται. Και πως κάθε παιδί που χαμογελά, κάθε άνθρωπος που απλώνει το χέρι του σε έναν άλλο τότε άλλο ένα κομμάτι συμπληρώνεται στο παζλ ενός καλύτερου αύριο.

Όλοι ξέρουμε όμως πως θα έρθουν μέρες δύσκολες και μπορεί η πόλη να καλυφθεί από απόλυτο σκοτάδι, όπου οι άνθρωποι δεν θα χαμογελούν και δεν θα χαίρονται πια, όπου λέξεις όπως αγάπη, συμπόνια και αλληλεγγύη θα ξεχαστούν. Μα μέχρι και τότε ξέρω μέσα μου πως υπάρχει ακόμα μια αναμμένη φλόγα στις ψυχές των ανθρώπων.

Διότι το όνειρό μου, η ελπίδα μου, θα την κρατήσω ως υπόσχεση που δεν χάνεται, με τη θέληση έστω και ενός. Και θα συνεχίζω να τη χτίζω, όχι με πέτρες και τείχη, αλλά με λέξεις, με πράξεις, με όνειρα. Με κάθε φορά που θα επιλέγω να είμαι καλύτερος άνθρωπος, με κάθε φορά που θα προσπαθώ να κάνω τον κόσμο γύρω μου λίγο πιο φωτεινό, λίγο πιο ανθρώπινο.

Γιατί ίσως τελικά το πιο μεγάλο ταξίδι να μην είναι αυτό που μας πηγαίνει από πόλη σε πόλη, αλλά αυτό που μας αλλάζει από μέσα. Και ίσως η πιο όμορφη πόλη να μην είναι εκείνη που θα επισκεφτώ κάποτε, αλλά εκείνη που θα δημιουργήσω.

Φτιάχνοντας τη βαλίτσα για το προορισμό μου, με τα όλα τα απαραίτητα για το ταξίδι ξαφνικά συνειδητοποιώ πως κάτι λείπει ... οι συνεπιβάτες μου. Σε αυτό το ταξίδι με προορισμό μία καλύτερη ζωή δεν θα είμαι μόνη. Θα έχω του φίλους, την οικογένειά μου μαζί με τα όνειρά τους και όλους όσους θέλουν να επιβιβαστούν στο τρένο το οποίο όταν φτάσει στον προορισμό του θα έχει μεταμορφώσει κάθε καρδιά, κάθε ψυχή, κάθε μικρή ελπίδα σε ένα κομμάτι της Χρυσάλλιδας.

Θα ταξιδεύουμε μαζί, χέρι-χέρι, κοιτάζοντας τον ουρανό που ανοίγεται μπροστά μας, μοιράζοντας γέλια και όνειρα, κρατώντας ζωντανή τη φλόγα της καλοσύνης και της αγάπης. Και όσο πιο πολλοί θα είμαστε στο τρένο αυτό, τόσο πιο φωτεινή θα γίνεται η πόλη που χτίζουμε, γιατί κάθε ψυχή που συμμετέχει, κάθε καρδιά που αγαπά, προσθέτει ένα κομμάτι φωτός στο ταξίδι και στον προορισμό μας.

Εσείς έχετε διαλέξει τον προορισμό σας;

Μια περιπέτεια στο Βυζάντιο

Ηταν μια ηλιόλουστη μέρα του καλοκαιριού. Ξύπνησα μες την χαρά, περιμένοντας πως θα παίξω με τους φίλους μου και θα φάμε παγωτό, αλλά ξαφνικά άκουσα τη μαμά μου να μου λέει: «Μιχαέλα, σήμερα θα έρθεις μαζί μου στη δουλειά μου. Θα χρειαστώ λίγη βοήθεια με τα αγγεία». Η μαμά μου είναι αρχαιολόγος και δουλεύει στο Κέντρο Βυζαντινού Πολιτισμού στα Φλογητά της Χαλκιδικής. Εκεί υπάρχει και ένα μικρό, αλλά ενδιαφέρον Βυζαντινό Μουσείο.

Εντάξει, δεν έχω να γκρινιάξω για πολλά πράγματα, μιας και το να έχεις μια μαμά που είναι αρχαιολόγος είναι πολύ ενδιαφέρον και συγχρόνως χρήσιμο. Πχ μπορεί να σε βοηθήσει με το μάθημα της Ιστορίας, ή να επισκεφθείς εντελώς δωρεάν όσα μουσεία θέλεις!

Μιας και δεν είχα άλλη επιλογή, πήγα στο μουσείο όπου εργάζεται και ανέλαβα να ξεσκονίσω όλα τα αγγεία που ήταν στην αποθήκη. Όπως ξεσκόνιζα ένα από αυτά, παρατήρησα το εντυπωσιακό σχέδιο επάνω του. Είχε φτιαχτεί με μία τεχνική που τη λένε «εφουαλωμένη» και είχε επάνω του σχεδιασμένους με χάραξη τρεις γρύπες. Παρατήρησα, επίσης, ότι είχε και ένα καρτελάκι με τη χρονολόγησή του, που ήταν ο 6ος αιώνας μ.Χ.

Καθώς το θαύμαζα, άρχισα ξαφνικά να ζαλίζομαι. Γύρω από τα μάτια μου περνούσαν διάφορα χρυσά βυζαντινά σχέδια, ίδια με αυτά που στόλιζαν το αγγείο. Και κάπως έτσι λιποθύμησα! Όταν ξύπνησα, είδα από πάνω μου να με κοιτάει ένα μικρό αγόρι. Φορούσε έναν απλό καθημερινό χιτώνα και σανδάλια στα πόδια.

«Πού βρίσκομαι;», ρώτησα.

«Το πού βρίσκεσαι είναι κάτι γενικό. Είσαι κάπου που υπάρχουν πόλεις του Θεού και πόλεις των Θεών. Πόλεις πλούσιες και άλλες χωρίς στον ήλιο μοίρα. Αλλά πιο συγκεκριμένα, βρίσκεσαι στο Βυζάντιο», μου απάντησε το μικρό αγόρι.

«Πώς ήρθα εδώ;», τον ρώτησα και πάλι εγώ.

«Μα είναι προφανές! Ήσουν στο Κέντρο Βυζαντινού Πολιτισμού και έτριψες ένα αγγείο. Τί άλλο περίμενες να συμβεί;»

«Δηλαδή, ταξίδεψα πίσω στον χρόνο;»

«Ναι, αλλά μην φοβάσαι. Όταν δύσει ο ήλιος, θα γυρίσεις πίσω. Μέχρι τότε όμως, θα σε ξεναγήσω στην πόλη μου. Εγώ είμαι ο Κρυστάλλης»

«Εεεε...κι εγώ είμαι η Μιχαέλα», του απάντησα εντελώς χαμένη με όσα συνέβαιναν.

«Ωραία, πρώτα απ' όλα θα πάμε να δεις την Αγορά»

Ενώ πηγαίναμε, αντίκρυσσα πολλά όμορφα κτήρια, ή όπως αλλιώς τα έλεγε εκείνος «Τα κτήρια των χρυσών πόλεων». Φτάνοντας στην Αγορά είδα γύρω μου πάγκους γεμάτους φρούτα, αγγεία, πανοπλίες, χιτώνες και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί το μυαλό του ανθρώπου. Ο Κρυστάλλης μου αγόρασε ένα μικρό πήλινο κοριτσάκι, που λεγόταν «πλαγγόνα» και ήταν η δική τους κούκλα.

«Είναι κάτι μικρό για το καλωσόρισμα», μου είπε.

Όταν φύγαμε από την Αγορά, με πήγε να δω ένα στρατόπεδο. Εκεί βρίσκονταν αμέτρητοι άντρες με χρυσές πανοπλίες και γυμνές σπάθες. Ο Κρυστάλλης είπε ότι ένας από αυτούς τους άντρες ήταν ο μπαμπάς του.

«Τώρα πού θα πάμε;», τον ρώτησα.

«Τώρα θα πάμε στη Μεγάλη Εκκλησία».

«Μα τί είναι αυτό;»

«Είναι μια σπουδαία εκκλησία μας, αφιερωμένη στη Σοφία του Θεού, ή όπως τη λέτε εσείς οι σύγχρονοι, η «Αγία Σοφία».

Όταν φτάσαμε εκεί είδα μια τεράστια εκκλησία με πολλά εντυπωσιακά ψηφιδωτά και χρυσά χρώματα που έλαμπαν στο άγγιγμα του ήλιου. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι ο ήλιος θα έδυε από λεπτό σε λεπτό και αυτό σήμαινε ότι θα έπρεπε να φύγω. Το αγόρι για να με παρηγορήσει μου είπε: «Θέλεις να δεις κάτι τελευταίο;».

Εκείνη τη στιγμή αντίκρυσσα τον ουρανό φωτισμένο από τις αναμμένες δάδες που κράταγαν οι πιστοί. Εκείνος που εξήγησε ότι εκείνη την ημέρα γιόρταζαν τα εγκαίνια του ναού. Θαυμάζοντας τον κόσμο που συνέρρεε και τη λάμψη γύρω μου, είπα στον Κρυστάλλη το τελευταίο αντίο και ξαφνικά βρέθηκα πίσω στην αποθήκη με τα σωριασμένα στο πάτωμα αγγεία.

Στην αρχή δεν ήμουν σίγουρη αν όλα αυτά ήταν ένα όνειρο. Έτσι, πήγα για να βρω τη μαμά μου στο γραφείο της, που ήταν γεμάτο παλιά πράγματα. Εκείνη με ρώτησα που τριγύριζα όλη μέρα και είχα εξαφανιστεί. Εγώ δεν ήθελα να της πω τί συνέβη, γιατί θα νόμιζε πάλι ότι έπλαθα ιστορίες με το μυαλό μου. Της είπα μόνο πως ξεσκόνιζα τα αγγεία στην αποθήκη.

Καθώς, όμως, ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, ένιωσα ένα βάρος μέσα στην τσέπη της ζακέτας μου. Κοίταξα και τί να δω. Ήταν η μικρή πήλινη κούκλα που μου είχε δώσει ο Κρυστάλλης. Μια κούκλα που μπορεί να ήταν μόλις μερικές ώρες στην τσέπη μου, όμως μέτραγε αξία αιώνων!

Ν Ο Η Μ Α Τ Ι Κ Η Σ Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Η Σ

1η θέση : Πολυξένη Κάλλου
(24ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας)

2η θέση : Ιωάννα Βολάκου
(Δημοτικό Σχολείο Σκάλας Λακωνίας)

3η θέση : Κατερίνα Σουσούνη
(Δημοτικό Σχολείο Λαιίκων Καλαμάτας)

3η θέση : Ειρήνη Λουλούργα
(24ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας)

3η θέση : Αγγελική Τσιουμπέκα
(24ο Δημοτικό Σχολείο Λάρισας)

1η θέση : Παναγιώτης Κουντούρης
(8ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

2η θέση : Σμαράγδα Σαΐτη
(21ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

3η θέση : Γεωργία Δημοπούλου *
(8ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

3η θέση : Αριστέα Τσάκωνα *
(10ο Πειραματικό Δημοτικό Σχολείο
Καλαμάτας “Πέτρος Θέμελης”)

Δ

Δ
Η
Μ
Ο
Τ
Ι
Κ
Ο
Υ

Ε

Δ
Η
Μ
Ο
Τ
Ι
Κ
Ο
Υ

*Ισοβαθμία

1η θέση: Άννα Μονογιού*

(Δημοτικό Σχολείο Σύγχρονης Παιδείας Μυκόνου)

1η θέση: Στυλιανή Μεταζά *

(8ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

ΣΤ

Δ
Η
Μ
Ο
Τ
Ι
Κ
Ο
Υ

2η θέση: Μιχαήλ Προκοπίου *

(Δημοτικό Σχολείο Σύγχρονης Παιδείας Μυκόνου)

2η θέση: Κατερίνα Κούτρου *

(21ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

2η θέση: Ήλια Μαυρέα *

(8ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

3η θέση: Νικόλ Γεωργακοπούλου*

(Δημοτικό Σχολείο Λαιίκων Καλαμάτας)

3η θέση: Βασίλειος

Βλαχοδημητρόπουλος*

(21ο Δημοτικό Σχολείο Καλαμάτας)

Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Α

Ψ Η Φ Ι Α Κ Η Σ
Α Φ Η Γ Η Σ Η Σ

1η θέση: Αριάννα Αλεξανδρή, Ηλέκτρα Αλεξανδρή, Σοφία Βαλασίδου, Αλέξανδρος Βαρδάκης, Παρασκευή Δελή, Αφροδίτη Ζαρκαντζά, Ελευθερία Κοντά, Ζωή Κουκουλιάτα
(4ο Γυμνάσιο Τούμπας Θεσσαλονίκης)

2η θέση: Αφένδρα Θεοδώρα Αναστασοπούλου, Βασιλική Μπεγιάζη, Ευάγγελος Τσιβίκας, Μάριος Κελέκης
(Γυμνάσιο Νέας Αρτάκης Εύβοιας)

3η θέση: Νικόλαος Ρουγκάλας

(2ο Γυμνάσιο Νάξου)

Α

Γ
Υ
Μ
Ν
Α
Σ
Ι
Ο
Υ

2025-2026